

Αναρρίχηση στον τοίχο της εμπιστοσύνης Climbing wall confidence

Christian Science Sentinel, June 27, 2011

Nathan Krishnaswami

«Έλα, Νάθαν! Λίγο ακόμη πιο ψηλά και έφτασες στην κορυφή!»
«Δεν μπορώ – θέλω να κατέβω!»
«Νάθαν, θυμήσου ότι είσαι στα χέρια του Θεού. Είναι πάντα εδώ για να σε πιάσει και θα είσαι πάντα ασφαλής. Όταν φθάσεις στην κορυφή, μπορείς να κατέβεις με τη βοήθεια του Θεού».

Άρχισα να πηγαίνω σε καλοκαιρινή κατασκήνωση της Χριστιανικής Επιστήμης πριν έξη χρόνια και εκεί προσπάθησα να κάνω αναρρίχηση σε τοίχο για πρώτη φορά. Πάντα φοβόμουν τα ύψη και η πρώτη εκείνη αναρρίχηση ήταν ένα τεστ για μένα. Στην πραγματικότητα, εκείνη την ημέρα δεν έκανα όλη τη διαδρομή προς την κορυφή, αλλά η εμπειρία και τα λόγια που μου είπε ο σύμβουλός μου έμειναν μέσα μου για πάντα. Η κατασκήνωση με βοήθησε να ξεπεράσω το φόβο που είχα για τα ύψη σε μεγάλο βαθμό και μου άνοιξε νέους ορίζοντες στην προσπάθειά μου να γνωρίσω νέες εμπειρίες και να μάθω περισσότερα πράγματα για την Χριστιανική Επιστήμη.

Εκείνο το καλοκαίρι, ενώ έκανα αναρρίχηση κάθε μέρα, προσευχήθηκα για να συνεχίσω με σθένος να αναρριχώμαι στον τοίχο. Μια μέρα σκέφθηκα ξαφνικά. Ακόμη κι' αν έπεφτα, το σχοινί και οι μίαντες θα με συγκρατούσαν – και ο Θεός θα με προστάτευε από οτιδήποτε κι αν συνέβαινε. Ακόμη και τις φορές που δεν έφθانا στην κορυφή, προσευχόμουν με τις ιδέες του ύμνου 148, από το υμνολόγιο της Χριστιανικής Επιστήμης, «Ο Πατέρας έχει το θησαυρό μου (την ζωή μου) και θα περπατήσει μαζί μου». Τα λόγια αυτά έμειναν στη σκέψη μου καθ' όλη τη διάρκεια της αναρρίχησης. Αντικατέστησα τη λέξη «περπατώ» με τη λέξη «αναρριχώμαι» και η σκέψη ότι έχω τον Πατέρα δίπλα μου, να μου δίνει κουράγιο να συνεχίσω, με έκανε να συνεχίζω να πηγαίνω όσο πιο ψηλά μπορούσα.

Έχω αναρριχηθεί πολύ περισσότερο τα τελευταία χρόνια και σχεδόν πάντοτε με επιτυχία έχω φθάσει στην κορυφή του τοίχου. Αλλά οι σκέψεις, ότι ο Θεός είναι στο πλευρό μου και ότι τα χέρια της Αγάπης με προστατεύουν, έχουν αλλάξει την ζωή μου, πέρα από τις προσπάθειες που έκανα κατά την αναρρίχηση. Πριν πάω στην καλοκαιρινή κατασκήνωση της Χριστιανικής Επιστήμης, ήμουν ένα ήσυχο αγόρι στο σχολείο. Είχα ένα – δύο φίλους και ήμουν κλεισμένος στον εαυτό μου. Όταν για πρώτη φορά πήγα στην κατασκήνωση και για καμιά εβδομάδα είχα την ίδια συμπεριφορά. Συνειδητοποίησα ότι οι άνθρωποι εκεί δεν ενδιαφέρονταν για το αν τα παπούτσια μου ήταν καινούργια ή αν η μπλούζα μου είχε το πρόσωπο κάποιου δημοφιλούς τραγουδιστή πάνω της. Αντίθετα, όλοι στην κατασκήνωση ενδιαφέρονταν για το πώς ήμουν και ποιος ήμουν, χωρίς να με κρίνουν.

Πάνω από όλα αυτά, όμως, συνειδητοποίησα ότι οι σύμβουλοι και οι κατασκηνωτές έβλεπαν ο ένας τον άλλον σαν την αντανάκλαση του Θεού. Είδα πως αγαπούσαν αληθινά την πνευματική ταυτότητα του κάθε ατόμου. Εξέφραζαν την αγάπη του Θεού σε ότι έκαναν. Αυτή η στάση πραγματικά με βοήθησε να μην εστιάζω την προσοχή μου στην προσωπικότητα των ανθρώπων, αλλά για το πώς όλοι ήταν τα τέλεια παιδιά του Θεού. Αυτή η στάση μου έμαθε τόσα πολλά για το πώς να ζω την Χριστιανική Επιστήμη και να την εφαρμόζω σε όλους τους διαφορετικούς τομείς της ζωής μου.

Για άλλες μεταφράσεις στα Ελληνικά, μπορείτε να συνδεθείτε με την ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.cskirikas.com>

© 2011 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Εως και 100 εκτυπωμένα αντίγραφα αυτού του άρθρου μπορεί να αναπαραχθούν και να διανεμηθούν, σε μη κερδοφόρο βάση, αλλά απλά για την κάλυψη κόστους παραγωγής. Αυτό το άρθρο δεν μπορεί να σταλεί με ηλεκτρονικό μήνυμα ή να καταχωρηθεί σε άλλες ιστοσελίδες. Αντ' αυτού, μπορείτε να κατεβάσετε αυτό το άρθρο, όταν συνδεθείτε μέσω διαδικτύου με την ιστοσελίδα του Εκδοτικού Οίκου της Χριστιανικής Επιστήμης. Για να σας δοθεί η άδεια να δημοσιευθεί αυτό το άρθρο σε άλλη έκδοση, μπορείτε να έλθετε σ' επαφή μαζί μας στην ηλεκτρονική διεύθυνση (e-mail) copyright@csps.com, αναφέροντας ως θέμα, "Copyright Request", στην αγγλική γλώσσα.

Πήγαινα στην κατασκήνωση νοιώθοντας πάντα φοβερή συγκίνηση για το τι με περίμενε. Οι φίλοι μου και οι σύμβουλοι μου είχαν μάθει να είμαι ο εαυτός μου, έτσι, όταν επέστρεφα στο σπίτι, στην οικογένειά μου, στους φίλους και στο σχολείο, μπορούσα να είμαι ο εαυτός μου με τους φίλους μου. Μετά το πρώτο μου καλοκαίρι στην κατασκήνωση, συναντήθηκα πάλι με τους παλιούς μου φίλους, αλλά έκανα και νέους. Και αισθανόμουν πολύ άνετα να μοιράζομαι την Χριστιανική Επιστήμη μαζί τους, με συζητήσεις και αποδείξεις.

Για παράδειγμα, μια μέρα μία φίλη μου είχε φοβερό βήχα και δεν ήξερε τι να κάνει. Προσφέρθηκα να την βοηθήσω και της εξήγησα λίγο για την Χριστιανική Επιστήμη. Της είπα ότι ήταν πνευματικά τέλεια και δεν θα μπορούσε τίποτα να την βλάψει με οποιονδήποτε τρόπο, μορφή ή σχήμα, γιατί τίποτα δεν ήταν πραγματικό παρά το καλό της σκέψης. Η φίλη στάθηκε για μια στιγμή, σηκώθηκε να πει κάτι, επέστρεψε και αργότερα μου είπε ότι δεν είχε βήξει όλη την υπόλοιπη ημέρα. Αυτή ήταν μια από τις πρώτες θεραπείες που βοήθησα κάποιο άλλο άτομο και ήμουν πολύ ευγνώμων για αυτή την ευκαιρία.

Η ζωή μου στην κατασκήνωση είχε σαν αποτέλεσμα να αισθάνομαι πιο σίγουρος όταν στρέφομαι στο Θεό για να βοηθήσω τους φίλους μου σε δύσκολες στιγμές. Δεν νομίζω ότι θα ήμουν τόσο πρόθυμος και έτοιμος για να το κάνω αυτό εάν δεν είχα δει και είχα ακούσει τις ιστορίες τόσων άλλων να κάνουν το ίδιο πράγμα στην κατασκήνωση. Για μένα, είναι πραγματικά ξεχωριστό να ξέρετε ότι κάνετε θετική διαφορά στη ζωή κάποιου.

Ο Nathan Krishnaswami θα είναι δευτεροετής στο Γυμνάσιο, αυτό το φθινόπωρο. Του αρέσει πολύ να κάνει ποδήλατο, να παίζει βιολί με τον πατέρα του, να διαβάζει και να βγαίνει με τους φίλους του.